

Juni 2634, Centraal Athla

Elissa speurde tussen de struiken naar bloeddruppelkruid voor haar moeder. Het was gemakkelijk te herkennen aan zijn groenbruine blad met onregelmatige, rode vlekken. Ze had haar mand al aardig vol toen plotseling twee mannen vlak voor haar uit de struiken tevoorschijn kwamen en in de richting van het kamp renden. Van schrik liet ze het mandje bijna vallen.

'Weg!' schreeuwde een van hen achteromkijkend. 'Verstop je! Monniken in aantocht! Snel!'

Ze haastte zich achter de mannen aan, maar ze liepen te snel en ze raakte ze kwijt. Geritsel, gesnuif en gestamp van hara's klonk ergens achter haar. Hijgend en met bonkend hart keek ze om zich heen. Rechts van haar verschenen ruiters: monniken, bewapend met zwaarden en bogen. Ze liet zich op de grond vallen en maakte zich zo klein mogelijk. Het waren er veel en ze reden in een hoog tempo naar het kamp.

Voorzichtig kroop ze achter hen aan.

De ruiters verspreidden zich, begonnen het kamp te omcirkelen. Van achter een boom keek ze toe. Ze herinnerde zich dat er enkele dagen geleden drie monniken met de Oude Man, Kajimo, hadden gesproken. Ze had gehoord dat de drie na lang discussiëren woedend waren weggereden en bedreigd hadden terug te komen om het kamp een lesje te leren. Zouden ze nu hun dreigement gaan uitvoeren? En waar bestond dat dreigement precies uit?

Hiervandaan kon ze niet goed zien wat er zich in het kamp afspeelde. Ze hoorde roepende stemmen in de verte. Even later klonken er ritselende en krakende geluiden van voetstappen die

naderbij kwamen en stemmen van vrouwen. De eerste die ze zag, was een vrouw van een jaar of veertig, gewapend met een boog en pijlen. Nog vier vrouwen verschenen, de jongste een jaar of twintig, de oudste over de vijftig en alle vier op zelfde manier bewapend: de vrouwenstrijders van het kamp.

Ze zagen Elissa bij de boom staan.

'Wat doe jij hier?'

Als antwoord toonde ze haar mand en wees achter zich. 'Ik was bloeddruppelkruid aan het plukken.'

De oudste, Alonza, knikte. 'Blijf daar staan of zitten. Het is veilig genoeg achter die boom.'

'Wat gebeurt er?'

'Aanval op het kamp. Gelukkig zijn we voorbereid. Wacht maar af.'

De vijf vrouwen spanden hun bogen en stonden ongeveer een meter uit elkaar in een lijn. Elissa vroeg zich af waar ze op wachtten. Ze werd moe van het staan en ging met haar rug tegen de boom zitten. Ergens vandaan klonk hoornge-schal.

'Het teken!' hoorde ze. 'Blijf daar, meisje. Het is niet veilig.'

De vrouwen liepen snel naar voren.

Ze stond weer en keek voorzichtig om de stam van de boom heen. De vrouwen naderden het kamp. Ze zag dat er ook bewapende mannen buiten het kamp waren. De mannen en vrouwen schoten hun pijlen naar de monniken, die daar nog op hun hara's zaten. Sommigen vielen eraf met een pijl in hun rug, anderen draaide hun hara's om en begonnen terug te schieten. Maar binnen het kamp waren ook strijders die hun pijlen afschoten.

De monniken lieten zich van de hara's op de grond zak-

ken en schoten om zich heen. De mannen en vrouwen van binnen en buiten het kamp - nomaden en een paar Zoekers, zag ze - kwamen schietend op de monniken af, die steeds meer in het nauw kwamen. Zij trokken hun zwaard, evenals de eerste kampstrijders die hen bereikten. De vrouwenstrijders, die geen zwaard droegen, bleven op afstand en gingen door met het afschieten van pijlen.

Zouden de monniken het hele kamp hebben omsingeld? Waren er overal gevechten? Op deze plek leken de monniken aan de verliezende kant te zijn, maar was dat elders ook het geval? Ze merkte dat ze haar handen tot vuisten had gebald. De monniken mochten niet winnen!

De vrouwenstrijders trokken zich langzaam terug. Hun pijlkoekers waren leeg en een van hen was gevallen met een pijl in haar arm. Veel monniken lagen gewond of dood op de grond, andere vochten nog. Een paar nomaden kwamen op de vrouwenstrijders af om ze te helpen. Een van hen tilde de gewonde vrouw op en haastte zich samen met de andere vrouwen terug naar de bosjes waar Elissa nog...